

Arrest

**nr. 30 418 van 18 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDONK, die loco advocaat I. VAN DEN HOLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 6 oktober 2002 en verklaart zich vluchteling op 8 oktober 2002.

Op 10 oktober 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 december 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 22 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2009 melden verzoeker en mevrouw M.D., een tot verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk gemachtigde vreemdelinge, zich aan bij de gemeente om aangifte te doen van hun voorgenomen huwelijk.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 24 juli 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt en taallessen Nederlands volgt, werkbereid is, een belofte tot aanwerven voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 08.10.2002 asiel aan in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 23.12.2002 met een bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.12.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10.10.2002 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk bijna 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de Raad van State doch in het dossier is geen document te vinden waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een beroep heeft ingediend bij de Raad van State. Indien dit echter toch zou gebeurd zijn, schorst dit beroep bij de Raad van State de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke

adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. Betrokkene beweert dat hij vreest voor persoonlijke vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn/haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met mevrouw M. D.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

De argumenten dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw M. D. en dat hij zorgt voor de kinderen van mevrouw vormen evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokken toont bovendien niet aan dat mevrouw zelf niet kan instaan voor de opvang van haar kinderen in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het argument dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken stelt dat sommige gebieden gevaarlijk kunnen zijn of een hogere waakzaamheid is geboden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Kameroense nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene."

Op 6 mei 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.12.2002.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.10.2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch artikel 35, noch artikel 36 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van een repliekmemoirie in het raam van een schorsingsprocedure. Derhalve wordt de door verzoekende partij ingediende repliekmemoirie om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, de vorm van schending van de instructies van de minister van migratie- en asielbeleid dd. 26/03/2009;

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

De overheid heeft op 26/03/2009 onder de vorm van "instructies" dwingende rechtsregels geformuleerd, die moeten nageleefd worden, niet in het minst door de personen die tot de administratie behoren.

Deze verordende omzendbrief, is in wezen een bron van recht voor alle rechtsonderhorigen, waaronder verzoeker.

In deze omzendbrief dd. 26 maart 2009 stipuleerde de minister ondermeer het volgende:

" hierbij verzoek ik u onderstaande specifieke situatie aan de bijzondere omstandigheden van prangende humanitaire aard te voegen die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van het oud artikel 9, lid 3 en artikel 9bis van de wet.

Aan deze lijst van prangende humanitaire situaties, mag volgende situatie gevoegd worden:

7. Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover

1)ze een ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007

2)de schoolgaande kinderen minstens sedert 1 september 2007 school lopen ..."

Dat verzoeker reeds in België is sedert 2002 en sedert minstens 2006 een gezin vormt met mevrouw M.D.

Dat het gezien twee kinderen telt van 15 jaar en 12 jaar oud.

Dat de kinderen school lopen.

Dat verzoeker in de echt wil treden met mevrouw.

Dat verzoeker aldus onder de toepassingsvoorwaarden van de instructies van de minister dd. 26/03/2009 viel.

Dat desalniettemin op 07/04/2009 de attaché van de minster in het regularisatiedossier van verzoeker het volgende oordeelde:

"... aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties, noch over een mogelijke adviescommissie. De omzendbrief, die in de regeringverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.... "

Zie bestreden beslissing dd. 07/04/2009 pagina 2; Dat deze beslissing aldus niet naar recht verantwoord is;

Dat de attaché voorhoudt geen weet te hebben van een nieuwe instructies terzake, doch dat zulks niet correct was.

5 Dat de nieuwe instructies wel degelijk reeds uitgevaardigd waren en verzoeker onder de toepassingsvoorwaarden viel.

Dat de bestreden beslissing bijaldien niet naar recht verantwoord was."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker ten onrechte aanvoert onder de toepassing te vallen van de instructie van 26 maart 2009 omdat deze instructie melding maakt van de vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind. Verzoeker woont samen met een vrouw die moeder is van twee kinderen, maar verzoeker is niet de vader. De door verzoeker geciteerde instructie is enkel van toepassing op vreemdelingen die ouder zijn van een Belgisch minderjarig kind, wat dus niet het geval is voor verzoeker. Tegen het voorgenomen huwelijk van verzoeker en de vrouw werd een onderzoek geopend wegens mogelijk schijnhuwelijk. Daarenboven dateert de aanvraag van verzoeker van voor deze instructie. De aanvraag dient te worden beoordeeld aan de hand van het wetgevende en reglementaire karakter dat bestond op het ogenblik van de aanvraag. Verzoeker kan geen vertrouwen halen uit een instructie die pas acht maanden na zijn aanvraag werd gegeven. De beslissing is correct gemotiveerd.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker verwijst naar de instructie

van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 en meent dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers aanvraag dateert van 24 juli 2008, de instructie dateert van 26 maart 2009 en de eerste bestreden beslissing dateert van 7 april 2009.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze instructie –en niet een omzendbrief, zoals verzoeker verkeerdelijk beweert- slechts beschouwd worden als een commentaar op het vroegere artikel 9, derde lid en het huidige artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag van verzoeker werd ingediend toen deze instructie nog niet bestond, de eerste bestreden beslissing werd genomen toen deze instructie reeds enkele dagen was gegeven. De instructie vermeldt uitdrukkelijk dat zij betrekking heeft op *“de toepassing van het oude Artikel 9, lid 3 en het Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze instructie is onmiddellijk van toepassing”*. Bijgevolg kon er op worden vertrouwd dat deze instructie, die geen wijziging in het wettelijk of reglementair kader inhoudt, zou worden toegepast vanaf 26 maart 2009, datum waarop ze werd gegeven. Door de vermelding van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt immers ook melding gemaakt van reeds voor de datum van de instructie ingediende aanvragen.

De instructie van 26 maart 2009 zet uiteen in welk geval families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielpcedure, op basis van een prangende humanitaire situatie in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning. De Raad merkt echter op dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker familie is van schoolgaande kinderen in België. De instructie is bijgevolg niet op hem van toepassing.

Verzoeker kan niet in alle redelijkheid voorhouden dat zijn vertrouwen gewekt was door een instructie waarvan de bewoordingen duidelijk maken dat deze niet op hem van toepassing is. Door het niet toepassen van deze instructie is het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel in hoofde van verzoeker bijgevolg niet geschonden.

Het kan verwerende partij evenmin ten kwade worden geduid dat zij in de eerste bestreden beslissing geen melding heeft gemaakt van deze instructie. Verwerende partij heeft immers niet besloten om ten aanzien van verzoeker een beslissing te nemen die afwijkt van de instructie van de minister of van haar eigen gedragslijn. Uit alle elementen van het dossier blijkt immers dat de instructie niet van toepassing is op verzoeker, zodat verwerende partij geen melding moest maken van een niet op verzoeker toepasselijke instructie. Er kan worden aangenomen dat in een beslissing enkel melding moet worden gemaakt van het al dan niet toepassen van een instructie als de aanvrager ten minste onder het toepassingsgebied ervan valt.

De instructies waar naar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing vormen een antwoord op de aanvraag van verzoeker van 24 juli 2008, waarin verzoeker verwees naar het regeerakkoord van 18 maart 2008. De Raad stelt vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij een gezin vormt met een vrouw die moeder is van twee schoolgaande kinderen en dat hij met haar in het huwelijk wenst te treden, stelt de Raad vast dat in de instructie duidelijk sprake is van *“families met schoolgaande kinderen”*. Verzoeker is niet de vader van deze kinderen en toont niet aan dat hij een juridische band zou hebben met hen, zodat hij niet met goed gevolg kan aanvoeren dat hij onder de toepassingsvoorwaarden van deze instructie valt. Bovendien stelt verwerende partij dat de moeder van deze kinderen een tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk gemachtigde vreemdelinge is, zodat kan worden aangenomen dat ook haar minderjarige

kinderen reeds over minstens een tijdelijk verblijfsrecht beschikken en verzoeker zich dus in zijn middel bezwaarlijk kan beroepen op een "prangende humanitaire situatie" in hoofde van schoolgaande kinderen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3.5. Verzoeker voert geen middel aan dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET